

Chiến Thắng trong Chiến Bại

Viết cho ngày Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa

HUY VŨ

Nhiều người cho rằng cuộc chiến tranh 1955-1975 giữa miền Nam Việt Nam hay Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) và miền bắc Việt Nam hay Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa (VNDCCH) là một cuộc NỘI CHIẾN, tương tự như cuộc nội chiến vào thế kỷ 17 giữa Nhà Nguyễn còn gọi là Đàng Trong và Nhà Trịnh còn gọi là Đàng Ngoài. Nhiều người khác cho rằng cuộc chiến tranh giữa Nam và Bắc VN vào thời gian 1955-1975, không hẳn là nội chiến, vì trong cuộc chiến tranh này sự “tác động” từ thế giới bên ngoài - Thế Giới Tự Do (TGTD) và Thế Giới Cộng Sản (TGCS) - đã đóng vai trò quan trọng. Do đó, họ gọi cuộc chiến tranh này là cuộc chiến tranh Ủy Nhiệm, một bên được sự ủy nhiệm của TGTD và một bên được sự ủy nhiệm của TGCS.

Lại cũng có nhiều người khác bảo rằng cả hai “định nghĩa” trên đây đều không sát với thực tế, và cho rằng cuộc chiến tranh giữa VNDCCH và VNCH là cuộc chiến tranh Ý THỨC HỆ, một bên mang ý thức hệ cộng sản (Communist Ideology) và một bên là ý thức hệ chống cộng sản (Anti-Communist Ideology).

Bên Ý Thức Hệ Cộng Sản (YTH/CS) thì tin rằng, Chủ Nghĩa Cộng Sản (CNCS) là đỉnh cao trí tuệ của nhân loại và chỉ có CNCS mới có thể giải phóng dân tộc Việt Nam thoát khỏi sự kìm kẹp và bóc lột của các đế quốc tư bản, và tạo cơ hội cho nhân dân Việt Nam sánh vai cùng nhân dân các nước trên thế giới, tiến lên Thế Giới Đại Đồng (TGĐĐ). TGĐĐ là thiên đường hạ giới, nơi đây không ranh giới quốc gia và dân tộc, không có người bóc lột người, và mọi người làm việc theo khả năng và hưởng thụ theo nhu cầu.

Bên Ý Thức Hệ Chống Cộng Sản (YTH/CCS) thì tin rằng, CNCS là một chủ nghĩa không tưởng, nó được hình thành từ đầu óc của những kẻ không bình thường, và cũng chỉ có những người đoc mà không hiểu CNCS, mới tin tưởng vào chủ nghĩa này sẽ đưa dân tộc Việt Nam đến bến bờ vinh quang. Bên YTH/CCS cũng tin rằng nếu không chống lại CNCS thì đất nước này sẽ mãi mãi trong đói nghèo và dân tộc này sẽ phải đắm chìm trong triền miên tăm tối và “thế giới này sẽ không còn Việt Nam”.

Quan điểm thứ ba có lẽ được nhiều người thừa nhận và một khi đã thừa nhận cuộc chiến tranh này là chiến tranh ý thức hệ thì người cũng phải thừa nhận các hệ quả của nó:

Ngày 30-04-1975, không phải là ngày kết thúc cuộc chiến, mà chỉ là ngày thay đổi hình thức đấu tranh từ đấu tranh có vũ khí sang đấu tranh không vũ khí hay từ đấu tranh bạo lực sang đấu tranh bất bạo lực. Thắng hay bại trong cuộc chiến ý thức hệ không thể tính bằng diện tích vùng đất đã chiếm được và dân số đang sống trên vùng đất ấy, mà phải tính bằng “lòng người” đối với ý thức hệ của mỗi bên.

Chiến tranh ý thức hệ chỉ có thể kết thúc khi ý thức hệ của một bên nào đó không còn được người dân tin theo và hỗ trợ nữa. Nhìn lại cuộc chiến tranh YTH, người ta không thể không thừa nhận rằng, trong giai đoạn chiến tranh có vũ khí, Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hòa (QCC/VNCH) đã thất bại nặng nề, và nguyên nhân của sự thất bại, không phải vì họ hèn nhát, hay thiếu tổ chức, mà vì một lý do đơn giản và dễ hiểu, là vũ khí của họ bị cạn kiệt. Trong một cuộc chiến tranh bằng vũ khí, tất nhiên vũ khí đóng vai trò hết sức quan trọng trong việc thắng hay bại của mỗi bên; khi cuộc chiến bước vào một giai đoạn quyết liệt, thì bên VNDCCH được đồng minh Liên Xô và Trung Cộng viện trợ và cung cấp vũ khí vô cùng dồi dào; còn bên VNCH lại bị đồng minh Hoa Kỳ cắt bỏ hoàn toàn viện trợ vũ khí. Do đó việc thất bại của VNCH trong giai đoạn này là một điều không thể tránh.

Sau thất bại 30/04, QCC/VNCH bị CSVN trả thù một cách vô cùng dã man tàn bạo; hãy nghe ông Nguyễn Hộ, một trung ương ủy viên của đảng CSVN, đã tuyên bố tại đại hội mừng chiến thắng ở Saigon vào ngày 17-05-1975: ***“Bọn Ngụy, nhà cửa, tiền tài, ruộng vườn của chúng ta tịch thu, con của chúng ta sai, vợ chúng nó ta xài, chồng của chúng nó ta đày đi tù rục xương nơi rừng thiêng nước độc để chúng trả nợ máu cho nhân dân.”***

Tuy bị trả thù một cách không thương tiếc, song không có nghĩa là QCC/VNCH cùng ý thức hệ chống cộng của họ để bảo vệ độc lập, tự do, dân chủ và nhân quyền cho nhân dân miền Nam nói riêng và nhân dân cả nước nói chung đã hoàn toàn bị triệt tiêu. Bản thân họ, con cháu họ và ý chí chiến đấu chống cộng sản của họ vẫn tồn tại và đâm chồi nảy lộc khắp đó đây, ở hải ngoại, ở trong nước, và ở ngay trong lòng của dân tộc Việt

Nam, mỗi ngày một rộng lớn hơn. QCC/VNCH vẫn hiên ngang tuyên bố thẳng vào mặt đảng CSVN rằng: “*Anh không chết đâu em. Anh vẫn còn đây, anh vẫn hằng say tranh đấu cho một ngày toàn dân Việt Nam thật sự có tự do, dân chủ và đầy đủ nhân quyền*”.

Sau 40 năm nhìn lại, người ta thấy rõ một điều là, kể từ ngày 30-04-1975, ngày thay đổi hình thức đấu tranh từ vũ khí sang đấu tranh không vũ khí, QCC/VNCH đã đạt được nhiều thắng lợi. Trong phạm vi nhỏ hẹp của bài viết, tác giả chỉ có thể đề cập đến một số những chiến thắng điển hình mà thôi.

Đại đa số người dân miền Nam sau ngày 30-04-1975, đã nhận ra được rằng cuộc tranh đấu chống cộng sản của QCC/VNCH có chính nghĩa và cuộc đánh chiếm miền Nam của CSVN là phi nghĩa.

Trong suốt thời gian từ năm 1955 tới năm 1975, QCC/VNCH vừa phải chiến đấu chống cộng sản xâm lược, vừa phải vận dụng các phương tiện truyền thông để làm cho dân chúng miền Nam thấy rõ được cuộc chiến tranh chống lại cộng sản xâm lược là cần thiết và hoàn toàn có chính nghĩa, vì mục đích của nó là bảo vệ dân chúng miền Nam được tiếp tục sống trong một xã hội có nhân phẩm, có tự do và dân chủ. Mặt khác, QCC/VNCH cũng đã phải làm hết sức mình để dân chúng miền Nam nhận ra được rằng, cuộc chiến tranh xâm lăng miền Nam của Cộng Sản Miền Bắc (CSMB) là hoàn toàn phi nghĩa.

Một câu hỏi được đặt ra ở đây là: Sự cố gắng của QCC/VNCH trong 20 năm trong lãnh vực truyền thông đã thuyết phục được bao nhiêu phần trăm dân chúng miền Nam thấy được mục tiêu tranh đấu của QCC/VNCH là hoàn toàn chính nghĩa, và mục tiêu tiến chiếm miền Nam của CSMB là hoàn toàn phi nghĩa?

Có lẽ là không có câu trả lời chính xác, song theo sự ước tính của nhiều người, thì kết quả của sự cố gắng này chỉ đạt được vào khoảng trên dưới 20% là cùng. Như thế có nghĩa là, còn có khoảng 80% dân chúng miền Nam đã không thấy được bộ mặt độc ác, phi dân tộc, phi chính nghĩa của đảng CSVN, cũng như không thấy được mục tiêu tranh đấu vì chính nghĩa của QCC/VNCH. Hậu quả của sự “không thấy được” này là đại đa số dân chúng miền Nam đã thờ ơ với cuộc tranh đấu chống CS của QCC/VNCH, và một số không nhỏ dân chúng cũng như trí thức miền Nam lại còn ngấm ngấm hoặc công khai tiếp tay cho CSMB, và đó cũng là một trong những nguyên nhân đưa đến sự thất bại của QCC/VNCH vào ngày 30-04-1975.

Sau khi chiếm được miền Nam, CSMB đã cho thực thi ngay những gì mà họ đã và đang thực thi ở miền Bắc, với mục đích gọi là để nâng cao trình độ “thấp kém” về mặt dân trí và “lạc hậu” về mặt xã hội của nhân dân miền Nam cho ngang bằng với trình độ “ưu việt” về mặt dân trí và “tiên tiến” về mặt xã hội của nhân dân miền Bắc. Chỉ ít tháng sau khi được “ưu ái” cho học tập về đường lối và chính sách của đảng CSVN và cho tham gia và chứng kiến việc thực thi những biện pháp siêu việt để cải thiện xã hội tư bản thời nát miền Nam như tù cải tạo, đổi tiền, đánh tư sản, kiểm kê tài sản, tờ khai hộ khẩu, vùng kinh tế mới, vân vân và vân vân, đã làm cho người dân miền Nam chẳng những đã “sáng mắt” mà còn “tá hỏa tam tinh nữa”.

Cũng nhờ được Cộng Sản Miền Bắc (CSMB) “giải phóng” miền Nam, và chung sống với họ trong một thời gian, mà đại đa số người dân miền Nam đã nhận ra rằng, lời nói của TT Thiệu: “*đừng nghe những gì cộng sản nói, mà hãy nhìn những gì cộng sản làm*”, mà trước đây họ nghĩ đó chỉ là những lời lẽ tuyên truyền bôi bẩn đối phương, song sau ngày 30/04 họ đã nhận ra đó là một sự thật không thể chối cãi. Mặt khác, người dân miền Nam cũng nhận ra được một sự thật khác nữa là, trước ngày 30-04-1975, QCC/VNCH chiến đấu chống lại CSMB là muốn tránh cho dân chúng miền Nam phải hứng chịu những điều xấu xa và tồi tệ mà CSMB sẽ áp đặt lên đầu lên cổ họ trong tương lai, và cũng nhằm để bảo vệ cho người dân miền Nam được sống trong một xã hội có nhân phẩm, nhân quyền, và tự do dân chủ.

Chỉ sau một thời gian ngắn sống dưới ách thống trị hà khắc và man rợ của CSMB, hầu hết người dân miền Nam đã nhận ra rằng: “***Thà chết còn sướng hơn sống với cộng sản***”. Vì thế người dân miền Nam đổ xô nhau đi tìm đường vượt biên, từ thành thị đến thôn quê, từ hang cùng đến ngõ hẻm, đâu đâu người ta cũng thấy dân chúng tùm nập, tùm ba thì thàn bàn tán tính chuyện vượt biên. Người chọn đường biển, kẻ chọn đường bộ, dù biết rằng đường nào cũng nguy hiểm cả và tỷ lệ đến được bến bờ tự do chỉ độ 50%, phần còn lại là bị đắm tàu, bị cướp biển Thái Lan giết, hoặc nhà cầm quyền CS bắt giữ.

Một thanh niên miền Nam trước khi bước xuống thuyền vượt biên đã căn dặn người mẹ thân thương của mình rằng:

*“Nếu đến được bến bờ tự do, con nuôi má
Nếu chết ngoài biển cả, con nuôi cá
Nếu bị công an bắt, má nuôi con”*

Công an nhân dân của thành phố mang tên lão Hồ, cũng có một nhận xét về thái độ của dân chúng trong thành phố đối với chính quyền cộng sản:

*“Theo, không theo.
Chống, không chống.
Chỉ lóng ngóng chờ vượt biên”*

Một sự kiện đã nói lên được đại đa số người dân miền, sau ngày 30-04-1975, đã sáng mắt, là một tin đồn lan ra một cách nhanh chóng và rộng rãi trên toàn cõi miền Nam là: **“Nhờ bác và đảng vào giải phóng miền Nam mà nhạc sĩ Văn Vĩ đã sáng mắt”**.

Nhạc sĩ Văn Vĩ

Danh cầm cổ nhạc Văn Vĩ, tên thật là Đinh Văn Dậm sinh năm 1929, bị khiếm thị vì bệnh đậu mùa khi mới ba tuổi. Cho tới nay tại các nước có một nền y học tiên tiến nhất thế giới vẫn chưa tìm được cách cứu chữa cho trường hợp khiếm thị này, vì thế tin đồn này theo nghĩa đen hoàn toàn vô lý, song theo nghĩa bóng quả là nó đã mang một ý nghĩa vô cùng sâu sắc về sự thức tỉnh của đại đa số dân chúng miền Nam sau những năm tháng dài mơ hồ về con người và chủ nghĩa cộng sản.

Một sự kiện khác, cũng đã minh chứng được là, người dân miền Nam sau 40 năm sống với CSVN đã tỉnh ngộ và hối hận vì trước đây đã không có nhận định chính đáng về QCC/VNCH, nên đã tiếp tay cho CSVN thành công trong việc đánh chiếm miền Nam, để rồi ngày nay bọn cộng sản trở mặt cướp đất đai và nhà cửa của họ.

Trong vụ giải tỏa khu đất gần chợ Tuyên Nhơn huyện Thạnh Hóa, tỉnh Long An, một toán cán bộ thị trấn Thạnh Hóa thay mặt cho chính quyền địa phương đã tới nơi cư trú của gia đình ông bà Nguyễn Trung Can và Mai Thị Kim Hương, vào ngày 13-04-2015, để thông báo lệnh giải tỏa Trước mặt đám cán bộ này, bà Mai Thị Kim Hương đã thẳng thừng nói như tát nước vào mặt đám cán bộ rằng: **“Ngày xưa gia đình nhà tao làm đường lạc lối, ăn cơm quốc gia thờ ma cộng sản. Bây giờ để cộng sản cướp đất cướp nhà tao.... Bây giờ bốn mươi năm rồi... tao quyết tâm tiêu diệt cộng sản...”**

Nếu QCC/VNCH không thất trận vào 30-04-1975, thì đại đa số nhân dân miền Nam đã không nhận ra được cuộc chiến đấu chống lại CSMB của QCC/VNCH là hoàn toàn chính nghĩa, và trong cuộc đánh chiếm miền Nam của CSVN là hoàn toàn phi nghĩa. Phải chăng đây là

một chiến thắng trong chiến bại của QCC/VNCH?

Người dân miền Bắc cũng đã nhận ra được họ bị đảng CSVN lừa gạt và bịp bợm.

Trước ngày 30-04-1975, người dân miền Nam được hoàn toàn tự do đọc sách báo cũng như được tự do nghe và coi các đài phát thanh và tuyến hình trong và ngoài nước, song số người miền Nam thật sự nhận ra được bộ mặt thật của ông Hồ và đảng CSVN cao lắm cũng chỉ vào khoảng 20%, còn nói chi đến người dân miền Bắc sống trong vòng kiểm soát toàn diện của đảng CSVN. Do đó, theo nhà thơ Phan Huy, thì dân chúng miền Bắc:

*“...chẳng biết gì ngoài bác, đảng kính yêu
Xã hội sơ khai tẩy não một chiều
Con người nói năng như chim vẹt
Mở miệng ra là: ‘Nhờ ơn Bác và Đảng
Chế độ ta ưu việt nhất hành tinh’”*

Nói khác đi là dân chúng miền Bắc sống trong một xã hội bưng bít, bịt bùng và bịp bợm bởi đảng CSVN, nên chỉ thấy những gì mà đảng CSVN muốn cho họ thấy, chỉ được nghe những gì mà đảng CSVN muốn cho họ nghe, và chỉ được làm những gì mà đảng CSVN bảo họ làm. Có thể nói là, người dân miền Bắc đã bị đảng CSVN đầu độc để trở thành những zombies hay là những xác chết biết đi lao đầu vào một cuộc chiến tranh, không vì quyền lợi của quốc gia dân tộc, mà vì nghĩa vụ riêng của đảng CSVN đối với Liên Xô và Trung Cộng.

Sau ngày chiếm được miền Nam, cán binh, cán bộ, nhà văn, nhà báo, nhà giáo hoặc dân thường miền Bắc đã có cơ hội vào vào công tác, tiếp quản, tham quan, hay thăm viếng thân nhân dân ở miền Nam, và được va chạm với thực tế, mới nhận ra được rằng, những gì lời dạy bảo nhân dân miền Bắc của ông Hồ và đảng CSVN về miền Nam chỉ là những lời lẽ tuyên truyền giả dối láo khoét để khai thác lòng yêu nước của người dân miền Bắc lao vào miền Nam chém giết anh em và đồng bào của họ, để phục vụ cho mục tiêu bĩ ố của đảng CSVN là đánh thuê cho Liên Xô và Trung Cộng. **Chính Lê Duẩn, Tổng Bí Thư đảng CSVN cũng đã xác nhận điều này khi tuyên bố: “Ta đánh Mỹ là đánh cho Liên Xô, Trung Quốc”.**

Dưới đây là một số nhà văn, nhà báo, nhà thơ, nhà trí thức ở miền Bắc đã nói lên sự man trá của đảng CSVN.

Nhà báo Trần Quang Thành

Trong một bài báo có tiêu đề là “Hội Ưc 30/4 của người Việt tại Đông Âu” của Đài Á Châu Tự Do, nhà báo Trần Quang Thành, cựu phóng viên đài phát thanh Tiếng nói Việt Nam và đài Truyền hình Việt Nam, hiện định cư tại Bratislava, thủ đô của Slovakia, đã phát biểu như sau:

“Nhìn lại 40 năm cuộc chiến gọi là chống Mỹ cứu nước nhưng thực tế nó lại là một cuộc chiến về ý thức hệ của những người Cộng sản lừa dối nhân dân ta, thực tế nó là một cuộc chiến huynh đệ tương tàn. Những người chóp bu của Cộng sản đã lừa dối nhân dân Việt Nam và lừa dối cả nhân dân toàn thế giới. Họ kích động tinh thần dân tộc của người dân miền Bắc là: miền Bắc là tiền đồn phía Đông Nam Á của phe Xã hội Chủ nghĩa. Nhưng thực chất bây giờ chúng ta mới hiểu đây là một cuộc chiến của những người Cộng sản Việt Nam tay sai cho 2 nước Cộng sản là Nga xô và Trung Cộng để mà thực hiện ý thức hệ Cộng sản bành trướng trên toàn thế giới chứ không phải là một cuộc chiến tranh Vệ quốc như họ từng tuyên truyền là chống Mỹ xâm lược. Tôi thấy đó là một sự lừa dối và phản bội.”

Nhà văn Dương Thu Hương

“Ở miền Bắc tất cả mọi báo đài, sách vở đều do nhà nước quản lý. Dân chúng chỉ được nghe đài Hà Nội mà thôi; và chỉ có những cán bộ được tin tưởng lắm mới được nghe đài Sơn Mao, tức là đài phát thanh Trung Quốc. Còn toàn bộ dân chúng chỉ được nghe loa phóng thanh tập thể; có nghĩa là chỉ được nghe một tiếng nói. Vào Nam tôi mới hiểu rằng, chế độ ngoài Bắc là chế độ man rợ vì nó chọc mù mắt con người, bịt lỗ tai con người.”

Nhà thơ Phan Huy

Trong bài thơ có tiêu đề là “Tâm sự một đảng viên”, ông Phan Huy, một nhà thơ sinh ra và lớn lên ở miền Bắc XHCN, một xã hội nhìn đâu đâu cũng chỉ thấy bác và đảng vĩ đại, vì thế đã không thấy điều gì khác hơn là “bác và đảng”. Trong cái khung trời bịt bùng ấy ông đã được bác và đảng nhồi nhét và dạy bảo:

*“Rằng tại Miền Nam, ngụy quyền bách hại
Đim nhân dân dưới áp bức bạo tàn
Khắp nơi nơi cảnh đói rách cơ hàn
Đang rên siết kêu than cần giải phóng.”*

Sau ngày 30-04-1975, Phan Huy có cơ hội bước chân vào miền Nam, ông nhận ra rằng, cuộc sống của người dân miền Nam hoàn toàn khác với những lời những lời dạy bảo dối trá của bác và đảng, khiến niềm tin của ông vào đảng và bác sụp đổ hoàn toàn:

*“Đến Sài Gòn, tưởng say men chiến thắng
Nào ngờ đâu sụp đổ cả niềm tin
Khi điều ngoa dối trá hiện nguyên hình
Trước thành phố tự do và nhân bản.”*

Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang

Tiến sĩ NTG, đã viết một lá Thư Ngỏ gửi nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam vào ngày 03-02-2010 từ nhà riêng của ông ở Hà Nội. Trong thư ông NTG tuyên bố ông sẽ tự thiêu nếu nhà cầm quyền Hà Nội tiếp tục có những hành vi xúc phạm tới ông và gây áp lực lên những người thân quen của ông. Dưới đây là một trích đoạn vạch mặt những người CSVN trong lá thư này:

"... Cảm ơn các đồng chí anh linh đã cho tôi hưởng đến nay đã 74 tuổi trời. Tôi không còn ân hận, cũng không nuối tiếc gì nhiều nữa mà sẵn sàng bật cháy lên ngọn lửa căm phẫn ngất trời để mọi người nhanh chóng nhìn rõ những bộ mặt, những tâm địa xảo trá bất lương của những kẻ bất chấp công lý, đạo lý, đẩy đọa mãi nhân dân tôi trong những nỗi đắng cay, oan khuất trường cửu."

Nghệ sĩ Kim Chi

Nguyễn Thị Kim Chi tập kết ra Bắc vào năm 1954, khi mới 11 tuổi. Mười năm sau khi 21 tuổi, nghe theo lời tuyên truyền của ông Hồ và đảng CSVN, KC vượt Trường Sơn để vào giải phóng đồng bào Nam Bộ của cô đang bị Mỹ-Ngụy kìm kẹp. Vào ngày 30-04-1975, cô Kim Chi sung sướng vui mừng đến phát khóc vì "lời bác dạy" cô "nay đã thành chiến thắng huy hoàng". Nhưng sau 40 năm hồi tưởng lại ngày 30/4, KC thắm thía viết: *"Bây giờ tôi mới thấy đó là niềm vui ngộ nhận. Hóa ra, niềm vui, niềm tin và những hy vọng cứ sáng lên trong tôi suốt thời chiến trường khói lửa ấy là do 'nghệ thuật tuyên truyền...'"* Và KC viết tiếp: *"Bây giờ mỗi lần 30 Tháng Tư, tâm trạng tôi rất đau đớn, vì niềm tin vào đảng Cộng Sản Việt Nam và chế độ Xã Hội Chủ Nghĩa hoàn toàn đổ vỡ. Nỗi đau buồn không diễn tả được bằng lời".*

Nghệ sĩ Kim Chi trước năm 1975

Ca sĩ Ái Vân

Vào ngày 29-04-2015, nhà báo Bùi Văn Phú đã có dịp hàn huyên với ca sĩ Ái Vân, một người đến được Thế Giới Tự Do không qua Biển Đông, cũng không qua Cambodia mà qua bức tường Bá Linh ở Đông Đức, và hiện đang sống hạnh phúc cùng chồng con trên đất Mỹ. Một trong những câu hỏi mà ông BVP đã hỏi AV là: "AV nghĩ sao về vấn đề hòa giải dân tộc?" Câu trả lời của AV như sau:

"Bên này có nhiều người ra đi, không phải là "tường nhân" mà là "thuyền nhân". Họ mất mát quá nhiều. Có những người mất hết. Nghe những mảnh đời của họ thì hiểu sự căm hận hoàn toàn có lý. Họ bị tù đày, những con người rất dễ thương lại bị gọi là "ác ôn", "nợ máu". Khi mình ở miền Bắc, thông tin lệch lạc, đến khi vào Nam mới thấy không phải như vậy. Khi sang đây cũng thế, gặp những người sĩ quan Quân lực Việt Nam Cộng hoà thì họ cũng dễ thương, có nhiều cái hay mình phải học. Như thế Vân cho là sự mất mát hay hận thù của họ là hoàn toàn hiểu được."

Ngoài ra, AV còn cho biết thêm cảm nghĩ của cô về việc thống nhất nước Đức: *"Vân đã ở Đức sau khi Tường Berlin đổ. Về lại Đức, Vân thấy tủi thân vì nước Đức không tốn một viên đạn, không đổ một giọt máu mà người ta thống nhất Đông Tây để trở thành nước đứng đầu châu Âu. Còn Việt Nam 40 năm qua, phải nói là phú quý giệt lùi, nhiều người vẫn làm lũi mưu sinh."*

Người dân miền Bắc cũng đổ xô đi vượt biên vì chán ghét cộng sản

Sau khi đã nhận ra được bộ mặt trơ trẽn và dối trá của bác và đảng, người dân miền Bắc cũng đổ xô nhau tìm đường vượt biên không thua kém gì người dân ở miền Nam. Khách quan mà nói, trong việc tìm đường trốn chạy khỏi nanh vuốt lũ thú rừng cộng sản Việt Nam, người dân miền Bắc thật sự đáng thương hơn người dân miền Nam, vì ít ra người dân miền Nam cũng đã được hưởng tự do, dân chủ và no ấm dưới thể chế pháp trị VNCH đã hơn hai mươi năm (1954-1975), còn người dân miền Bắc đã phải sống dưới chế độ độc tài đảng trị đã gần ba mươi năm (1945-1975). Trong thời gian sống với bác và đảng, hầu như người dân miền Bắc không có được một ngày nào sống trong tự do, no ấm như người dân miền Nam. Trong số hàng trăm ngàn người Việt trốn chạy CSVN tạm trú trong các trại tỵ nạn Hồng Kông thì hơn 90% là người đến từ miền Bắc cộng sản.

Nếu QCC/VNCH không bị thất trận vào 30-04-1975, thì nhân dân miền Bắc có lẽ đến “Tết Congo” mới nhận ra mới nhận được “bác và đảng kính yêu” thực chất chỉ là tai sai của Liên Xô và Trung Cộng. Phải chăng đây là một chiến thắng trong chiến bại của QCC/VNCH?

Giới trẻ trong cả nước cũng đã sớm nhận ra bộ mặt thật của cộng sản

Nói đến giới trẻ ở đây là nói đến những thế hệ người Việt sinh ở trong nước sau ngày 30/04/1975, họ là những người hoàn toàn được uốn nắn, nhào nặn, vo tròn, bóp méo như cục bột ngay từ lúc còn trong trắng thơ ngây dưới mái trường XHCN theo cung cách ”HỒNG” hơn ”CHUYỀN” của ông Hồ và của đảng CSVN. Tuy vậy vẫn có một số không nhỏ những người ”tuổi trẻ, tài cao và gan dạ”, dù sống trong cái xã hội ”chẳng biết gì ngoài bác, đảng kính yêu” cũng đã sớm nhận ra được bộ mặt thật ông Hồ và đảng CSVN, chỉ là bè lũ bán nước và làm tay sai của Liên Xô và Trung Cộng.

Dưới đây là một vài trường hợp điển hình:

Nhạc sĩ Việt Khang

Việt Khang tên thật là Võ Minh Trí, sinh năm 1978 tại Định Tường. VK sáng tác nhiều bản nhạc có giá trị. Trong số những bản nhạc này, có hai bản rất nổi tiếng và đã được dịch sang nhiều thứ tiếng khác nhau là ”Anh Là Ai” và ”Việt Nam Tôi Đâu”. Trong hai bản nhạc này, Việt Khang đã thẳng thắn vạch trần bộ mặt thật của CSVN, thực chất chỉ là những kẻ tay sai bán nước, khiến nhà cầm quyền CSVN vô cùng tức giận, nên đã kết án Việt Khang ba năm tù ở và hai năm quản chế. Trong bản ”Anh Là Ai”, Việt Khang đã nói thẳng là CSVN là tay sai của Trung Cộng và đã hỏi ngay vào mặt chúng rằng:

*”Dân tộc anh ở đâu?
Sao đang tâm làm tay sai cho Tàu?
Để ngàn sau ghi dấu
Bàn tay nào nhuộm máu đồng bào”*

Trong bài ”Việt Nam Tôi Đâu”, Việt Khang đã gọi đích danh CSVN là quân bán nước và kêu gọi dân chúng vùng lên chống lại chúng:

*”Từng đoàn người đi chẳng nề chi
Già trẻ gái trai giơ cao tay
Chống quân xâm lược, chống kẻ nhu nhược
Bán nước Việt Nam”*

Lê Thị Công Nhân

Lê Thị Công Nhân sinh năm 1979 tại Gò Công Tây, Tiền Giang, tốt nghiệp Đại Học Luật Khoa Hà Nội vào năm 2002, sau đó học thêm 2 nữa để trở thành luật sư. Tuy sinh ra và được hun đúc từ trong trứng nước dưới mái trường XHCN từ tiểu học, trung học và đại học, LTCN cũng đã sớm nhận ra bộ mặt man rợ, dối trá và độc ác nhà cầm quyền CSVN, và xã hội VN đầy dẫy những bất công do chính nhóm cầm quyền gây ra, nên LTCN chẳng nề hà phận gái ”liều yếu đào tơ” đã dấn thân tranh đấu chống lại nhà cầm quyền cộng sản.

Vào hồi 3 giờ 40 phút sáng (giờ Việt Nam) ngày 26-2-2007, LTCN đã có dịp ngộ lời tâm huyết với người Việt Hải Ngoại trong một cuộc biểu tình tại nam California, Hoa Kỳ:

”Thực sự tôi không thể đoán được việc gì có thể xảy ra đối với tôi. Nhưng tôi khẳng định với tất cả lương tâm, trách nhiệm của mình đối với đất nước Việt Nam và dân tộc VN, tôi sẽ chiến đấu tới cùng cho dù chỉ còn có một mình tôi đấu tranh. Và CSVN đừng có mong chờ bất cứ một điều gì là thỏa hiệp chứ đừng nói là đầu hàng từ phía tôi. Tôi không thách thức, nhưng nếu CSVN đã quyết tâm thực hiện những hành vi tội ác bằng cách chà đạp lên nhân quyền của người dân VN và muốn dim VN trong tăm tối về mặt chính trị, nghèo nàn về mặt kinh tế, lạc hậu về văn hóa, kéo dài cho đến trọn đời con cháu của chúng ta cũng như của chính những người CS, thì họ cứ việc hành xử với những gì mà họ có..

Gia đình tôi đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, đó là tôi sẽ bị khởi tố và có thể bị đi tù. Tôi xin khăng định một lần nữa, đó chưa phải là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra...”

“...Tôi đấu tranh dân chủ và nhân quyền cho VN hoàn toàn xuất phát từ niềm tin, từ lương tâm và trách nhiệm của tôi đối với chính tôi, với dân tộc VN và đối với đấng tạo hóa đã sinh ra tôi...”

Trong một lá thư gửi cho Công An vào ngày 12-02-2015 tố cáo và phản đối công an đã đốt những đồ vật mà gia đình cô để trước nhà để khùng bố những tinh thần, có một đoạn LTCN viết:

“Mười năm nay từ khi tôi dám thực hiện quyền tự do ngôn luận của mình, nói lên chính kiến của mình chống lại nền chính trị độc tài cộng sản của Việt Nam và đòi tự do, dân chủ – đa nguyên đa đảng thì tôi và gia đình đã bị cắt 5 số điện thoại cố định, gần 100 số di động, bị bắt bớ, câu lưu, hành hung và đe dọa rất nhiều lần cho đến bây giờ. Tôi không cho rằng sự việc đồ vật bị đốt cháy trước cửa nhà tôi ngày hôm nay là điều ngẫu nhiên. Tôi không dám tưởng tượng điều gì có thể tiếp tục xảy đến, bởi vì ở Việt Nam giờ đây nhà cầm quyền coi người dân như nô lệ – là đối tượng để hành hạ và bóc lột, cho nên sinh mạng con người cũng chỉ là rơm róc”.

Nguyễn Viết Dũng

Nguyễn Viết Dũng sinh ngày 19 tháng 6 năm 1986, là con trai của ông Nguyễn Viết Hùng và bà Nguyễn Thị Diệu Hồng, ở xóm Trần Phú, xã Hậu Thành, huyện Yên Thành, tỉnh Nghệ An. Sau thời gian học trung học tại quê nhà, Dũng thi đậu vào Đại Học Bách Khoa Hà Nội. Nhờ vào thời gian học đại học ở Thủ Đô Hà Nội, Dũng đã có nhiều cơ hội thấy được đầy dẫy những sự bất thỉu, phi nhân của nhà cầm quyền cộng sản cũng như những sự thối nát, bất công, vô lý của xã hội cộng sản và cũng nhận ra được thống khổ cùng cực của người dân Việt Nam. Tuy sinh ra tại miền Bắc XHCN, sau khi VNCH bị bức tử tới mười một năm trời, song NVD cũng phong phanh nghe nói về dân chúng miền Nam

trước ngày 30-04-1975 đã có một cuộc sống tốt đẹp như thế nào, nên NVD đã tìm hiểu về nhà nước Việt Nam Cộng Hòa. Là một học sinh xuất sắc lại có trình độ đại học, nên **NVD đã nhanh chóng nhận ra rằng VNCH là một thể chế nhân bản, tôn trọng hầu hết các quyền tự do căn bản của người dân, và người dân sống dưới thể chế này thật sự có tự do, dân chủ và hạnh phúc. Và cũng từ đó NVD đã nhận ra chế độ CS là một chế độ man rợ và mong muốn xây dựng xã hội Việt Nam có tự do, dân chủ và nhân quyền như thể chế VNCH đã có ở miền Nam trước ngày 30-04-1975.**

Để đạt được mục tiêu này, Dũng bắt đầu dần thân tranh đấu.

Ngày Chủ Nhật, 12-04-2015, Dũng cùng một nhóm thanh niên mặc đồ đen mang phù hiệu Quân Lực VNCH, riêng Dũng còn khoác thêm bộ đồ đồng phục của binh chủng nhảy dù VNCH bên ngoài nữa, xuất hiện tại khu vực Hồ Hoàn Kiếm trong một cuộc biểu tình chống nhà cầm quyền Hà Nội chặt cây xanh trong thành phố.

Ngày 2/4/2015: NVD thông báo trên Facebook về việc thành lập Đảng Cộng Hòa và nhóm Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Đồng thời, Dũng tạm thời đảm đương chức vụ Chủ tịch lâm thời của “Đảng Cộng Hòa” và là chủ nhân của hai trang Facebook “Đảng Cộng Hòa” và “Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa”.

Ngày 30/4/2014, NVD đã may và treo lá cờ Việt Nam Cộng Hòa (nền vàng ba sọc đỏ) ngay trên nóc nhà của gia đình Dũng tại xóm Trần Phú, xã Hậu Thành, Yên Thành, Nghệ An.

Nguyễn Vũ Sơn

Nguyễn Vũ Sơn sinh năm 1991 tại Saigon, có bằng cử nhân về marketing tại Singapore, hiện nay đang là sinh viên du học tại Mỹ để lấy thêm một bằng cử nhân khác và có ý định học lên nữa để lấy bằng Thạc Sĩ và Tiến Sĩ. NVS là tác giả nhiều bản nhạc rap nổi tiếng, trong đó có một bài mang tựa đề là Địch Mạ Cộng Sản (ĐMCS) tuy tục tĩu, song chính những từ ngữ không mấy thanh lịch này đã lột tả được đầy đủ mức căm giận tột đỉnh của lớp người cùng khổ nhất trong xã hội Việt Nam hiện nay. Dưới đây là một trích đoạn trong ĐMCS:

Tao không vào địa ngục thì ai? ĐMCS.
Muốn thay đổi đất nước là sai? ĐMCS..
Mày dám bán đất đai tổ tiên? ĐMCS.
Giết người, bịt mắt, bịt miệng? ĐMCS.
Thăm sát đồng bào tại Huế? ĐMCS.
Tao đéo chịu làm nô lệ. ĐMCS.
Tụi mày sẽ sớm bị lật. ĐMCS.
Tất cả sẽ biết sự thật. ĐMCS.

Phải chăng đây cũng là một chiến thắng trong chiến bại của QCC/VNCH?

Thất bại của QDCC/VNCH vào ngày 30-04-1975 là một trong những nguyên nhân làm TGCS sụp đổ

Cũng như ở miền Bắc Việt Nam, dân chúng các nước trong TGCS đều bị đảng cộng sản trong nước bưng bít và bịt bọm, nên chỉ thấy được những gì mà đảng cộng sản trong nước họ muốn cho họ thấy, chỉ được nghe những gì mà đảng cộng sản trong nước họ muốn cho họ nghe, và chỉ được biết những gì mà đảng cộng sản trong nước họ muốn cho họ biết. Do đó, những người dân này hầu không biết gì về người dân trong TGTD sống bên kia bức màn sắt.

Sự thất bại của QCC/VNCH vào 04/1975 được coi như là một biến cố làm rách một mảng lớn bức màn sắt ngăn cách giữa TGCS và TGTD, và nhờ mảng rách này mà người dân trong TGCS thấy được, người dân các nước trong TGTD có một đời sống sung túc và hạnh phúc hơn hẳn người dân các nước trong TGCS. Sau ngày chiếm được miền Nam, người ta thấy, trong những chuyến bay dân sự từ Hà Nội vào Saigon và ngược lại, phần lớn hành khách là nhân viên ngoại giao đoàn của các nước CS tại Hà Nội và thân nhân của họ. Thường dân hay cán binh, cán bộ cấp thấp CSMB thì hầu như không thể nào chen chân lên được những chuyến bay này. Tại sao các nhà ngoại giao các nước CS và thân nhân của họ tại Hà Nội lại lũ lượt kéo nhau vào Saigon, thủ đô cũ của VNCH, đông đảo như thế? Lý do mà họ kéo nhau vào Saigon không phải chỉ vì mục muốn thăm viếng một thành phố xa lạ, trước đây thuộc TGTD nay bỗng trở thành một thành phố thuộc TGCS, mà còn có mục đích khác là mua sắm hàng hóa và vật dụng mà các nước trong TGCS hầu như không có. Trong khi đó tại Saigon hay tại các thành phố lớn của VNCH, những hàng hóa và vật dụng này lại rất dồi dào và giá cả lại phải chăng nữa. Vì vậy, các nhân viên ngoại giao này và thân nhân của họ hầu như dốc hết hầu bao và khả năng tài chính mà họ có huy động được để mua những hàng hóa và vật dụng này mang về nước để xử dụng hoặc làm quà cho cha mẹ anh em hay bán lại kiếm lời.

Những hàng hóa và vật dụng này tuy không đủ tràn ngập TGCS song cũng đủ cho người dân trong thế giới này nhận ra được rằng người dân miền Nam Việt Nam sống dưới thể chế VNCH có một cuộc sống sung túc hơn bất cứ nước nào trong TGCS. Trước ngày 30-04-1975, người dân trong các nước cộng sản cứ đinh ninh tin rằng Liên Xô là một nước giàu mạnh nhất trong TGCS, song trong thực tế Liên Xô chỉ là nước mạnh nhất về mặt quân sự, song về mặt kinh tế thì Đông Đức có phần trội hơn, nên trước ngày 30-04-1975, trong TGCS đã truyền tụng một câu châm ngôn: “*Một tháng sống ở Liên Xô không bằng mười ngày sống ở Đông Đức*”. Song sau ngày VNCH lọt vào tay TGCS, vì nhận thấy đời sống của người dân ở Saigon, còn cao hơn đời sống của người dân ở Đông Đức nữa, nên câu châm ngôn này được thêm một cái đuôi nữa để trở thành: “*Một tháng ở Liên Xô không bằng mười ngày ở Đông Đức. Mười ngày ở Đông Đức không bằng một đêm ở Saigon.*”

Người dân trong TGCS còn tự hỏi là, sau khi Việt Nam bị chia cắt thành hai nửa vào năm 1954, nửa Bắc gọi là VNDCCCH xây dựng và kiến thiết đất nước theo đường lối kinh tế cộng sản, và nửa Nam gọi là VNCH xây dựng và kiến thiết đất nước theo đường lối kinh tế tư bản. Vào thời gian phân chia, giữa VNDCCCH và VNCH không có một sự khác biệt nào về dân trí, văn hóa, kinh tế, song chỉ hơn 20 năm sau, yếu tố nào đã làm cho hai nửa, Nam và Bắc, lại khác nhau một trời một vực như thế? Hỏi tức là trả lời, do đó người dân trong TGCS đã nhận ra được rằng đường lối kinh tế tư bản hơn hẳn đường lối kinh tế cộng sản, và cũng từ đó niềm tin vào chủ nghĩa cộng sản của người dân trong TGCS bắt đầu lung lay.

Phải chăng sự thất bại của QCC/VNCH vào ngày 30-04-1975 là một trong những nguyên nhân làm cho Liên Xô và Cộng Sản Đông sụp đổ?

QCC/VNCH đã dành được chiến thắng trong chiến bại 30-04-1975

Hơn 500 năm trước Tây Lịch, Tôn Tử, một thiên tài quân sự Trung Hoa, đã nói: “***Chiếm được thành quách mà không chiếm lòng người thì cũng kể là thất bại***”.

Nhìn lại cuộc chiến sau bốn mươi năm và qua các dẫn chứng kể trên, người ta không thể chối cãi được một điều là, CSVN tuy chiếm được miền Nam, song hoàn toàn không chiếm “lòng người” miền Nam; chẳng những thế, sau ngày chiếm được miền Nam, CSVN còn mất luôn “lòng người” miền Bắc. Nói khác đi là lòng tin của người dân Việt Nam trong cả nước đối với đảng CSVN hiện này là con số không to tướng. Sở dĩ đảng CSVN còn đứng vững được đến ngày nay là dựa vào lực lượng công an và quân đội. Cơ đồ của đảng CSVN hiện nay nhìn bề ngoài có vẻ bề thế và hoành tráng, song thực ra nó là một ngôi nhà được xây cất trên một một bãi cát giữa sông, chỉ cần một cơn nước lũ cũng đủ làm cho cơ đồ đó sụp đổ tan tành và trôi ra biển Đông.

Huy Vũ